

Arrest

nr. 79 843 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 9 augustus 1991 in Grozny.

Uw drie broers K. M. (...), K. U. (...) en K. A. (...), streden alle drie bij het Tsjetsjeens verzet. U steunde uw broers door eten voor hen klaar te maken en hun kledij klaar te leggen.

Uw oudste broer M. (...) overleed tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog en uw jongste broer Ali kwam om tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog.

Een maand na het overlijden van A. (...) werd uw andere broer U. (...) gearresteerd door de Russen. Meer dan een jaar was u samen met uw moeder op zoek naar hem. Toen jullie hem vonden bleek dat hij in de gevangenis in Rostov werd vastgehouden.

Op 25 januari 2001 werd hij veroordeeld en hij verbleef in de gevangenis in Rostov van 20 maart 2000 tot 19 september 2003.

Na zijn vrijlating in 2003 hielp U. (...) de rebellen door hen eetwaren en kledij te leveren. Hij werd meermaals meegenomen door gemaskerde mannen, geslagen en vervolgens gedropt aan de rand van het dorp. In de gevangenis had U. (...) tuberculose opgelopen. Na zijn laatste vasthouding in het jaar 2007, toen u 16 jaar oud was, was hij er slecht aan toe, waarop hij in het ziekenhuis belandde. Toen raakte u ook besmet met tuberculose en onderging u eveneens een ziekenhuisopname. U. (...) overleed aan zijn ziekte op 8 oktober 2009.

Begin maart 2010 werd u uitgeschreven uit het ziekenhuis.

Begin april 2010 werd u voor de eerste keer meegenomen van thuis uit door militairen. Ze brachten u naar een vochtige kelder en ze bevalen u informatie te geven over de vrienden en kennissen van uw broers. Ze zeiden dat ze wisten dat u niet meer lang te leven had en vermoedden dat u daarom de vrienden van uw broers zou verraden. De volgende dag werd u vrijgelaten. Ze dreigden ermee uw ouders te vermoorden voor uw ogen indien u hen geen informatie zou geven en u in het oog te zullen houden.

Ongeveer twee weken nadien werd u voor een tweede keer van thuis uit door militairen meegenomen. Ze brachten u naar een donkere, vochtige ruimte en vroegen u wederom informatie over de vrienden van uw broers. Ze dreigden ermee uw lichaam aan de honden te voeren. Na twee of drie dagen werd u vrijgelaten.

Op 9 mei 2010 werd u ten slotte voor een derde keer van thuis uit meegenomen door militairen en opnieuw in een kelder vastgehouden. Deze keer vertelden ze u over twee vrouwen die een aanslag hadden gepleegd in de metro van Moskou. Ze vroegen of u daar weet van had en of u die vrouwen kende. Na enkele dagen werd u vrijgelaten doordat uw moeder en uw familieleden u hadden vrijgekocht.

Hierna besloot uw moeder dat u het land moest ontvluchten.

Op 15 mei 2010 reisde u met de trein naar Polen, waar u asiel hebt aangevraagd. Uw moeder reisde met u mee tot voor de Poolse grens.

U kwam in Polen aan op 20 of 21 mei 2010. U probeerde twee keer naar België door te reizen maar werd onderweg telkens aangehouden.

Nadien probeerde u nogmaals naar België door te reizen. U kwam uiteindelijk aan in België op 23 juni 2010 en diende de volgende dag uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, uw geboorteakte, een kopie van een gedeelte van het Russisch binnenlands paspoort van uw broer K. U. (...), uw pensioenverzekeringskaart, uw medische polis, de vaderschapserkenning van U. (...), de overlijdensakte van U. (...), een medisch attest van de ziekenhuisopname van U. (...) omwille van zijn tuberculose en het vrijlatingsbiljet van U. (...)."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen hebt met de autoriteiten, omdat uw drie broers M (...), A. (...) en U. (...), tot de rebellen behoorden.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo bleef u onaannemelijk vaag en inconsistent met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo verklaarde u met betrekking tot de problemen van uw broer U. (...), dat hij na zijn vrijlating uit de gevangenis in 2003 vaak werd meegenomen. U kon echter niet aangeven hoe veel keer U. (...) in totaal werd meegenomen (CGVS, p. 7, 11).

Wat betreft de op uw persoon gerichte vervolgingsfeiten verklaarde u dat u twee keer in april 2010 werd aangehouden en één keer op 9 mei 2010 (CGVS, p. 9). U kon echter niet precies aangeven wanneer u in april 2010 de eerste keer werd meegenomen en wanneer de tweede keer, hoewel u wat betreft uw laatste aanhouding in mei 2010 wel de precieze datum kende. U verklaarde dat u telkens door dezelfde militairen werd meegenomen. U wist echter niet tot welke dienst zij behoorden noch waar u telkens werd vastgehouden, hoewel van u verwacht kon worden dat u hiervan op de hoogte was aangezien u, wat betreft uw derde aanhouding, door uw familieleden werd vrijgekocht en zij bijgevolg wisten wie verantwoordelijk was en waar u, wat betreft uw derde aanhouding, werd vastgehouden (CGVS, p. 9, 11-16).

Aangaande uw derde aanhouding op 9 mei 2010 kon u zich niet meer herinneren wanneer u precies werd vrijgelaten, noch hoelang u werd vastgehouden (CGVS, p. 15), hoewel u op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde te menen dat u toen een week werd vastgehouden (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1). U verklaarde dat u bij deze laatste aanhouding en vasthouding werd vrijgekocht door uw moeder en haar familieleden (CGVS, p. 16).

Op DVZ verklaarde u echter dat u toen werd gevonden door een familielid dat u vervolgens vrijkocht (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1). Toen u werd gewezen op deze ongerijmdheid verklaarde u dat uw moeder werd geholpen door een familielid, wiens naam u zich echter niet meer herinnerde. Nadien verklaarde u dan weer dat uw moeder werd geholpen door verschillende familieleden. U wist ten slotte niet wie voor uw vrijlating het losgeld had overhandigd, aan wie werd betaald en hoe uw familie te weten was gekomen door wie u werd vastgehouden (CGVS, p. 16).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover gedetailleerde en consistente informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was.

U verklaarde dat u zich niet veel herinnert, omdat u zich toen in een slechte gezondheidstoestand bevond omwille van uw tuberculose.

Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs of medisch attest voorlegt aangaande uw tuberculose en uw medische behandeling die u omwille hiervan onderging in de Russische Federatie (CGVS, p. 7-8). Hierdoor kan bovendien niet worden nagegaan welke perioden u in de Russische Federatie in het ziekenhuis werd opgenomen. Evenmin legde u enig bewijs of medisch attest voor waaruit zou blijken dat u geheugenproblemen heeft en wanneer deze zijn ontstaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde vaagheden en inconsistenties hieraan te wijten zouden zijn en ondermijnen deze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat uw gedrag niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees ten opzichte van de autoriteiten van uw land van herkomst.

Zo moet worden opgemerkt dat kort voor uw vertrek uit Tsjetsjenië, namelijk op 29 april 2010, aan u nog een Russisch internationaal paspoort werd uitgereikt.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in Tsjetsjenië opgespoord worden, wat u opmerkelijk genoeg verklaarde niet meer te weten (CGVS, p. 17), kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten.

Dit is overigens des te opmerkelijker aangezien uw reispas u werd uitgereikt op 29 april 2010, en u volgens uw verklaringen in diezelfde maand twee maal werd meegenomen door militairen en vervolgens werd vastgehouden, met name in het begin van april 2010 en ongeveer twee weken later in diezelfde maand. Daarnaast werd u nog eens voor een derde keer meegenomen en vastgehouden door militairen, met name op 9 mei 2010, nadat uw internationaal paspoort u werd uitgereikt (CGVS, p. 9, 11-16).

Uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder voor u een internationaal paspoort liet opstellen opdat u kon vertrekken (CGVS, p. 9). Omwille van uw problemen vreesde u namelijk voor uw leven (CGVS, p. 17-18). Het feit dat u dit internationaal paspoort niet zelf aanvroeg of afhaalde, maar uw moeder alles voor u regelde (CGVS, p. 8-9, 15-16), neemt niet weg dat dit paspoort werd opgesteld met uw originele gegevens, wat niet te verzoenen valt met uw bewering vervolgd te worden door uw autoriteiten. Het is bovendien opmerkelijk dat u niet wist of uw moeder problemen had ondervonden bij het afhalen van uw internationaal paspoort (CGVS, p. 16).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die

erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielrelaas voorgelegde documenten (uw Russisch binnenlands paspoort, uw geboorteakte, een kopie van een gedeelte van het Russisch binnenlands paspoort van uw broer U. (...), uw pensioenverzekeringskaart, uw medische polis, de vaderschapserkenning van U. (...), de overlijdensakte van U. (...), een medisch attest van de ziekenhuisopname van U. (...) omwille van zijn tuberculose, en het vrijlatingsbiljet van U. (...)) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De documenten aangaande uzelf bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, uw medische polis en uw pensioenverzekering, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Ook de documenten aangaande uw broer U. (...) bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot zijn identiteit, ziektebehandeling, overlijden en gevangenschap. Deze documenten leveren echter geen bewijswaarde voor de op uw persoon gerichte vervolgingsfeiten die u inroept.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de medische problemen die vermeld staan in de door u voorgelegde attesten die van Belgische artsen uitgaan (tuberculose), voor zover u daarvoor geen behandeling zou kunnen krijgen in de Russische Federatie, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 18 januari 2011 (sic) een schending aan van de materiële motiveringsplicht en geeft een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht.

Waar de commissaris-generaal stelt dat de loutere Tsjetsjeense origine en herkomst uit Tsjetsjenië op zich geen aanleiding kunnen geven tot het hebben van een vrees in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of het lopen van een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), stelt verzoekster niet te begrijpen om welke redenen de commissaris-generaal haar asielaanvraag afwijst, aangezien hij "zelf toegeeft dat de situatie in Tsjetsjenië complex blijft en er nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van de mensenrechtenschendingen".

Verzoekster laat gelden dat haar rechten niet gevrijwaard zijn in haar land van herkomst en verwijst dienaangaande naar "verschillende Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid", zijnde "Report by the Memorial Human Rights Centre dedicated to the New Round of Consultations between the EU and Russia" van 16 april 2008, "Legal Remedies for Human Rights Violations in the North Caucasus" van 15 april 2008, "Anti-terrorism Measures and Human Rights in North Caucasus" van 2008, "Struggling to integrate: Displaces people from Chechnya living in other areas of the Russian federation" van juni 2008, "Algemeen ambtsbericht noordelijke Kaukasus" van juli 2008 van het Ministerie Buitenlandse Zaken, "Amnesty International Report 2008: The State of the World's Human Rights", dd.

2008 en “*Chechnya: Summary of the ACCORD-UNHCR Country of Origin Information Seminar*” van april 2008.

Verzoekster bespreekt verder de situatie van etnische Tsjetsjenen in de Russische Federatie die volgens haar zorgwekkend is; zij stelt dat de Russische overheid niet in staat is om Tsjetsjenen afdoende te beschermen tegen vormen van willekeurig geweld.

Zij stelt dat zij tot een risicogroep behoort en risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Zij laat gelden dat de commissaris-generaal zich ervan dient te vergewissen dat zij -ongeacht de geloofwaardigheid van haar relaas- geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling bij terugkeer naar haar land van herkomst.

Zij is van mening dat uit de aangehaalde rapporten blijkt dat geen enkele bron kan uitsluiten dat zij bij terugkeer niet opnieuw het slachtoffer zal worden van vervolging of dat er in haar hoofd geen reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Zij verwijst vervolgens naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en besluit dat de motivering van de bestreden beslissing faalt.

Waar de commissaris-generaal stelt dat zij onaannemelijk vaag en inconsistent bleef met betrekking tot een aantal belangrijke zaken van haar asielaanvraag, wijst verzoekster er op dat zij zich daaromtrent niet veel kan herinneren omdat zij zich toen in een slechte gezondheidstoestand bevond omwille van ziekte (tuberculose); zij wijst er op dat zij op 22 augustus 2011 gemachtigd werd, op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van één jaar in het Rijk.

Verzoekster voert aan dat, rekening houdend met haar gezondheidstoestand, de commissaris-generaal “*onmogelijk hoge eisen*” aan haar stelt wanneer hij “*veel gedetailleerde vragen stelt*”. Zij merkt op dat zij wel antwoordde op de vragen haar gesteld op het Commissariaat-generaal, doch dat de commissaris-generaal vaststelde “*dat haar kennis ontoereikend is*”, wat, volgens haar, haar asielaanvraag niet vanzelfsprekend berooft van elke grond.

Zij verwijst naar de proceduregids van UNHCR, waaruit volgens haar blijkt dat men “*rekening dient te houden met de persoonlijkheid en de capaciteiten van verzoekster en dat desgevallend een aangepaste vraagstelling aan de orde kan zijn*”.

Verzoekster besluit dat de motivering van de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt gezien de commissaris-generaal de reden van haar gebrekkige antwoorden, namelijk haar slechte gezondheidstoestand, volledig negeert.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens aan haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, desgevallend de zaak terug te verwijzen naar de commissaris-generaal.

2.2. De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoekster stelt niet te begrijpen om welke redenen de commissaris-generaal haar asielaanvraag weigert, aangezien hij *“zelf toegeeft dat de situatie in Tsjetsjenië complex blijft en er nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van de mensenrechtenschendingen”*. Zij voert aan dat haar rechten niet gevrijwaard zijn in haar land van herkomst en verwijst dienaangaande naar *“verschillende Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid”*; zij is van mening dat uit de aangehaalde rapporten blijkt dat geen enkele bron kan uitsluiten dat zij bij terugkeer niet opnieuw het slachtoffer zal worden van vervolging of dat er in haar hoofdte geen reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal duidelijk heeft uiteengezet dat, hoewel de situatie in Tsjetsjenië complex blijft en er nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen, dit op zich niet volstaat voor de erkenning van de status van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.”

De Raad sluit zich aan bij deze omstandige motivering, waaraan de enkele opwerpingen van verzoekster geen afbreuk doen.

Wat betreft de verwijzingen naar *“verschillende Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid”*, sluit de Raad zich aan bij de informatie toegevoegd aan het administratief dossier die gesteund is op velerlei bronnen. In zoverre de door verzoekster bijgebrachte informatie strijdt met voormelde informatie, geeft de Raad de voorkeur aan het Cedoca-onderzoek van 20 juni 2011, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven verzoeksters verwijzingen naar artikels die overigens allen dateren van 2008.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoekster onaannemelijk vaag en inconsistent bleef met betrekking tot een aantal belangrijke zaken van haar asielrelaas, wijst zij er op dat zij zich niet veel kan herinneren omdat zij zich toen in een slechte gezondheidstoestand; dienaangaande benadrukt zij dat zij op 22 augustus 2011 gemachtigd werd op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van één jaar in het Rijk. Zij voegt hieraan toe dat de commissaris-generaal *“onmogelijk hoge eisen”* aan haar stelt wanneer hij *“veel gedetailleerde vragen stelt”* en dat zij wel antwoordde op de vragen *“doch dat haar kennis ontoereikend is”*; zij verwijst naar de proceduregids van UNHCR en besluit dat de commissaris-generaal de oorzaak van haar gebrekkige antwoorden, namelijk haar slechte gezondheidstoestand, volkomen negeert.

De Raad stelt echter vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens haar verhoor op 17 november 2011 op het Commissariaat-generaal en bij het invullen van de vragenlijst, in staat was om zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen.

In de bestreden beslissing werd terecht opgemerkt dat verzoekster geen enkel bewijs bijbrengt tot staving van haar voorgehouden slechte lichamelijke toestand en de behandeling die zij hieromtrent onderging in de Russische Federatie, waardoor niet kan worden nagegaan welke perioden zij in de Russische Federatie in het ziekenhuis werd opgenomen.

Uit de door haar neergelegde medische attesten, uitgereikt in België, komt tevens niet specifiek naar voor dat verzoekster aan geheugenproblemen lijdt.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar slechte medische toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen; het causaal verband tussen verzoeksters medische toestand en de tegenstrijdigheden, inconsistenties en vaagheden in haar verklaringen is volgens de Raad dan ook niet aangetoond.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij wanneer die in zijn nota stelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat aan haar onmogelijke hoge eisen gesteld zijn, gezien uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat haar eenvoudige en duidelijke vragen werden gesteld betreffende gebeurtenissen die zij en haar broer persoonlijk hebben meegemaakt.

De Raad wijst er op dat van een asielzoekster mag worden verwacht dat zij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat zij de feiten die de aanleiding vormen van haar vlucht uit haar land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekster er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht vastgesteld dat aan verzoeksters beweerde problemen in Tsjetsjenië met de autoriteiten, omdat haar drie broers tot de rebellen behoorden, geen geloof kon worden gehecht, gezien (1) verzoekster onaannemelijk vaag, inconsistent en incoherent blijft met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van haar asielrelaas en (2) het feit dat zij nog kort vóór haar vertrek een Russisch internationaal paspoort kreeg uitgereikt, in een periode dat zij driemaal is meegenomen door militairen, wat niet te rijmen valt met haar bewering vervolgd te worden door de autoriteiten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, verwijst verzoekster naar "*verschillende Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid*". Zij besluit dat zij een risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet en stelt dat de commissaris-generaal zich ervan dient te vergewissen dat zij ongeacht de geloofwaardigheid van haar relaas, geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling bij terugkeer naar haar land van herkomst.

De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal wel degelijk heeft onderzocht of verzoekster een risico liep in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, gelet op de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Bovendien laat de Raad de informatie van het Cedoca-onderzoek van 20 juni 2011, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, prevaleren boven verzoeksters verwijzingen naar artikels die overigens allen dateren van 2008.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt aldus dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 17 november 2011 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE